

pro společnou domácnost, nevzal zřetele vzhledem na zcela určitou výpověď jmenované, která to popřela.

Čís. 2246.

Přečiny podle §§ů 486 čís. 2, 486 a) tr. zák. jsou delikty čistě kulposními. Nelze je pokládati za činy spáchané ze ziskuchtivosti. S odsouzením pro ně není spojena ztráta práva volebního.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1926, Zm I 813/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 2. srpna 1924, pokud jím byla vyslovena ztráta práva volebního, a usnesením téhož soudu ze dne 7. listopadu 1924, jímž bylo nařízeno, by byl vykonán zbytek trestu tuhého vězení pěti měsíců a dvou dnů a trest tuhého a zostřené vězení čtyř týdnů, jakož i potvrzujícím je usnesením vrchního zemského soudu v Praze ze dne 30. prosince 1924, byl porušen zákon jednak v ustanovení §u 3 odstavec čtvrtý zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n., jednak v ustanoveních §§ů 486 čís. 2, 486 a) a 529 tr. zák. Rozsudek ve výroku o ztrátě práva volebního a obě usnesení se zrušují jako zmatečné.

Důvody:

Podle obsahu spisů byl obžalovaný odsouzen rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 17. února 1921, změněným rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 16. listopadu 1922 č. j. Kr I 672/21 pro přečin pletich k tuhému a zostřenému vězení 4 týdnů a peněžitému trestu 2000 Kč, a rozsudkem téhož soudu ze dne 9. prosince 1921, změněným rozhodnutím vrchního zemského soudu v Praze z 20. července 1923 pro přečin řetězového obchodu a přestupek předražování k tuhému vězení pěti měsíců a dvou dnů, zostřenému postem, a k peněžitému trestu 8000 Kč. Rozhodnutím presidenta republiky z 18. srpna 1924 byly obžalovanému zbytek trestu tuhého a zostřené vězení pěti měsíců a dvou dnů, jakož i trest tuhého a zostřené vězení čtyř týdnů prominuty pod podmínkou, že nebyl a v budoucnosti nebude odsouzen pro trestný čin ze ziskuchtivosti, spáchaný po prvním únoru 1920, do pěti roků od tohoto rozhodnutí, a peněžitě tresty shora uvedené byly mu sníženy na jeden úhrnný peněžitý trest 2000 Kč. Dalším rozsudkem zemského trestního soudu v Praze z 2. srpna 1924 byl obžalovaný znovu odsouzen pro přečin úpadku z nedbalosti a přečin nedostatečného vedení knih dlužníkem, kterýchž činů se dopustil v době od června 1919 do 1. srpna 1921, pokud se týče do konce října 1923, s použitím §u 265 tr. ř. k zostřenému vězení jednoho měsíce a vyslovena ztráta práva volebního do obcí. Se zřetelem k tomuto rozsudku rozhodl zemský trestní soud v Praze usnesením ze dne 7. listopadu 1924, že zbytek trestu tuhého vězení pěti mě-

sící a dvou dnů a trest tuhého a zostřeného vězení čtyř týdnů mají býti vykonány, protože obžalovaný nedostál podmínce, za které prominutí trestů se stalo. Soud poukazuje v usnesení na podmínku v rozhodnutí presidenta republiky stanovenou a na zjištění důvodů rozsudku zemského trestního soudu z 2. srpna 1924, že obžalovaný spáchal činy v tomto rozsudku uvedené ze zjištěnosti, tedy z pohnutek nízkých a nečestných. Vrchní zemský soud v Praze usnesením z 30. prosince 1924 nevyhověl stížnosti obžalovaného do tohoto usnesení zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. listopadu 1924 a potvrdil je z důvodů v něm uvedených.

Rozsudek zemského trestního soudu v Praze z 2. srpna 1924, usnesení téhož soudu ze dne 7. listopadu 1924 a potvrzující je usnesení vrchního zemského soudu ze dne 30. prosince 1924 porušují zákon v ustanovení § 3 odstavec čtvrtý zák. z 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ve znění zák. z 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n. a v ustanovení §§ 486 čís. 2, 486 a) a 529 tr. zák. Podle § 3 odstavec čtvrtý zákona z 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ve znění zák. z 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n. jsou vyloučeni z práva volebního ti, kdož byli odsouzeni právoplatným rozsudkem soudu trestního pro takový zločin, nebo přečin nebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta práva volebního do obcí. Podle zákona z 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n. má býti vyslovena ztráta práva volebního, byl-li trestný čin, pro který může k takové ztrátě dojít, spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Výjimku tvoří jen případy, pro které bylo zvláštním zákonem výslovně ustanoveno, že ztráta práva volebního nastává bez podmíně. Podle platného nyní zákonného stavu nastává tedy ztráta práva volebního buď bez podmíně, když zvláštní zákon výslovně tak ustanovuje (na př. § 22 zák. o vál. lichvě ze 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., § 32 zák. na ochr. rep. z 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.), nebo pod tou podmínkou, že byl trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, a tu ovšem v předpokladu, že jde o čin, pro který podle platných ustanovení může ke ztrátě práva volebního dojít. Takové činy jsou na př. jakýkoliv zločin nebo přestupek krádeže, podvodu, zpronevěry nebo podílnictví na některém z nich, přečin lichvy podle §§ 2—4 čís. nař. z 12. října 1914, čís. 275 ř. zák., přečin nebo přestupek maření exekuce, přečiny uvedené v §§ech 3, 5, 7, 8, 10 zák. o ochraně volební a shromažďovací svobody (srov. Kallab-Herrnritt: Trestní zákon čís. str. 392). Úpadek z nedbalosti podle § 486 čís. 2 a nedostatečné vedení knih dlužníkem (§ 486 a) tr. zák.) takovými trestnými skutky nejsou a při odsouzení pro tyto přečiny nemůže býti uznáno na ztrátu práva volebního, třeba i soud vyslovil, že trestné činy byly spáchány z pohnutek nízkých a nečestných, poněvadž tu není nezbytného předpokladu pro takový výrok, totiž odsouzení pro čin, pro který podle platných ustanovení účinek ten nastává. Poněvadž nalézací soud výrokem o ztrátě práva volebního ke škodě obžalovaného nesprávně vyložil zákon, zavinil tím zmatečnost rozsudku v tomto směru. Rozsudek zemského trestního soudu z 2. srpna 1924 a s ním i usnesení téhož soudu ze dne 7. listopadu 1924 a potvrzující je usnesení vrchního zemského soudu ze dne 30. prosince 1924, pokud se odvolávají na zjištění obsa-

žené v rozsudku, že obžalovaný spáchal činy v něm uvedené ze zjištnosti, tedy z pohnutky nízké a nečestné, jsou právně mylné i v tom směru, že vnášejí do skutkových podstat přečinů podle §§ů 486 čís. 2 a 486 a) tr. zák. znak, který jest jim cizím. Úpadek z nedbalosti podle §u 486 čís. 2 tr. z. jest povahou svou přečinem čistě kulposním, rovněž tak nedostatečné vedení knih dlužníkem podle §u 486 a) tr. zák.; oba vylučují jednání, jímž mělo býti zmařeno nebo ztenčeno uspokojení věřitelů a jehož pohnutkou byla ziskuchtivost, poněvadž takové jednání by pak spadalo pod trestní sankci §u 205 c) tr. zák., t. j. naplňovalo by skutkovou podstatu úpadku podvodného. Uznal-li soud své stolice v rozsudku z 2. srpna 1924, že obžalovaný poškodil věřitele z nedbalosti, vyloučil tím, že tak učinil úmyslně. Jeho zjištění, že obžalovaný jednal »v takovém úmyslu, by na úkor a ke škodě věřitelů se obohatil« (kteréž ostatně nemá v ději v rozsudku zjištěném žádné opory), vychází z právně mylného výkladu §u 486 tr. zák., nehledíc ani k tomu, že se logicky nesrovnává s obsahem rozsudečného výroku, podle něhož se obžalovaný dopustil jednak úpadku z nedbalosti, jednak nedostatečného vedení knih, tedy dvou činů výlučně kulposních, nikoliv úmyslných. Poněvadž rozhodnutím presidenta republiky z 18. srpna 1924 byl obžalovanému prominut zbytek trestu za podmínky, že nebyl a do pěti let od rozhodnutí nebude odsouzen pro trestný čin ze ziskuchtivosti, a z předeslaných vývodů plyne, že obžalovaný této podmínky neporušil, poněvadž činy, pro něž byl odsouzen, nelze pokládati za činy, spáchané ze ziskuchtivosti, neměly soudy naříditi i výkon trestů podmíněně promínutých. Bylo proto zmateční stížnosti na záštitu zákona po rozumu §u 292 tr. ř. vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 2247.

Jde o podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.), stěžuje-li pachatel majiteli ukradené věci opětne její nabytí, třebas se jejího ukrytí činně neúčastnil.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1926, Zm II 515/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 25. září 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži podle §§ů 185, 186 písm. a), b) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost napadá závěry, k nimž dospěl nalézací soud v otázkách, zda bylo jednání obžalovaného ukrýváním a zda se stalo beztrestným včasnou nápravou škody. Výrok nalézacího soudu o oné otázce je stížností napaden jak po stránce formální, tak i po stránce právní. Po právní stránce namítá zmateční stížnost, že pouhé, úplně trpné chování se pachatelovo, jakým bylo ponechání kradené věci v úkrytu zlodějem zvoleném není žádnou z činností §u 185 tr. zák., z nichž ukrývání předpokládá takovou činnost, kterou se znemožňuje neb alespoň ztěžuje